

EL CAS DE LES PANADES MISTERIOSES

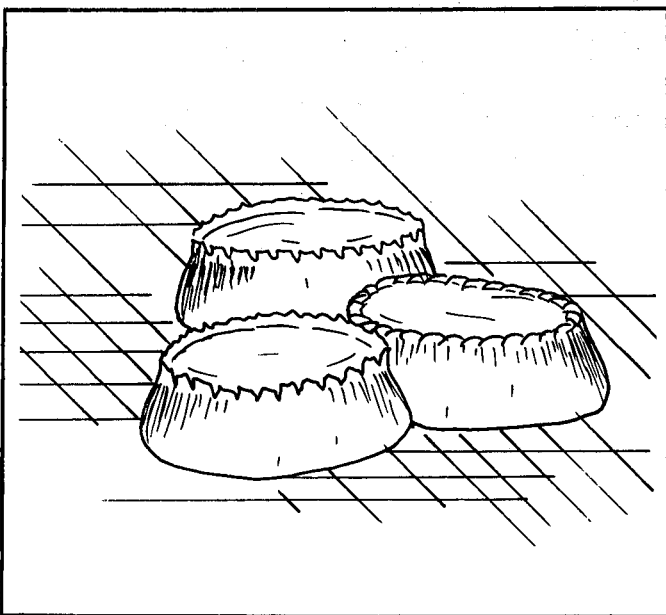
Que ho érem de feliços, eren altres temps, menjàvem sopa **maravilla** "una **maravilla** de sopa", deia no sé qui. I varen comparèixer dues panades damunt es canterano, les mos miràvem aquell any per Pasqua i ningú no gosava dir res.

Un dia feia tanta de calor que obrírem sa porta des carrer de bat en bat com en s'estiu i passava una fresqueta..., es lladres no passaven perquè llavors no n'hi havia; entraven ses visites, tocaven es timbre; "Poden passar?", deien. Sa meva neboda vestida de blanc, tota mudada, no ho entenia.

—Per què toquen es timbre si està obert? —deia de vegades però com que ningú la s'escoltava va acabar que no hi feia cap comentari.

—Pes carrer no hi poden anar. Què trobau en aquest temps, aquesta calor —deien ses visites—.

—No... amb aquests cohets d'ençà què han foradat..., això no pot anar bé mai. Volen arri-

bar a sa lluna, tanmateix en arribar s'hi estrellaran; no i jo ho he de veure...

—Al marge de sa conversa sa nina que persistia en el seu inconformisme estèril protestava que es padrí digués allò; jo la m'escoltava, em pens que no n'hi havia d'altra, i me feien gràcia tots dos ella i es padrí, s'assemblaven molt.

—Quin vestidet! oh i sa petita ja camina, quines nines més mones...

—Sí, condretes... —contestava sa mare amb falsa humilitat per fer es ritual, si no ho haguessin estades, mones, pentura hagués fet altra resposta. Continuava sa conversa.

—Quina fresqueta més bona, voltros no vos ne temeiu de sa calor; aquí hi fa un estar de reis.

—Sí, obrim davant i darrera; té molt de tiro aquesta casa.

Naturalment ses visites veien aquell paquet mig embolicat amb paper de seda blanc i ses panades que guaitaven pes dos cantons però no en feien esment, s'instint ja els deia que d'aquella cosa insolita no se n'havia de parlar.

Se n'anaven ses visites i entrava qualcú de la casa.

—He vist na Joana, pobra doneta, sempre conta unes històries, avui no me n'he pogut escapolar; se'n ve i me diu —mos contava sa conversa que hi havia tengut:

—Ai, Francisqueta reina, avui n'han passat dos per davant ca nostra; parlaven de mi, i han dit: "Li hem de fer es maquillatge". Jo els he sentit, d'amagat.

—Això deien, ah...

—I tu que no saps què vol dir "es maquillatge"?

—Es maquillatge? idò...

—Es maquillatge vol dir...

Na Francisca mos repetia es gest que li havia fet na Joana per fer veure què era "es maquillatge": se passava es dit segon de sa mà

per ÀNGEL GENER RAMIS

pes coll com un que diu, coll fora! Tot això mos ho contava més consternada que rialla, noltros —més inconscients— mos ne rèiem francament; clar érem tan joves i tan feliços...

—Això és que aquesta dona té una mania persecutòria, deu esser una paranoica; s'altre dia mos ho explicaren an es col·legi.

—Ara ha parlat s'entès —deia qualcú desmitificador.

Estàvem un poc cremats amb allò de ses panades —perquè tots ho teníem ben present— i mos esbravàvem amb qualsevol doi. Sa presència afrontosa d'aquell paquetet mos inquietava; però vàrem acabar que no hi pensàvem.

Passàven es dies i as cap darrer les mos menjàrem, ses panades; senyal que ningú era paranoic o cosa d'això. Inconscients com érem mos passàvem es dit pes coll —es maquillatge— i mos fèiem un fart de riure i de menjar panades, "ses nostres eren més bones", però continuàvem nyam! nyam! Érem massa feliços i massa confiats i es confiats van a l'infèrn...

Entraren es lladres, perquè si un temps no n'hi havia i ara n'hi ha vol dir que un punt determinat comença a haver-n'hi, i eren uns lladres invisibles, més vius que un llamp, que mos llevaren tot quant teníem; entraren mentre menjàvem ses panades que —ho eren massa confiats— estaven emmetzinades, va esser per això que mos constipàrem tots; amb so menjar i amb so fer atxems no els podíem veure de cap manera. Quan vuit dies més tard mos ne temérem, que mos havien robat, mos ne fèiem creus, "que ho hem estat d'innocents!".

Sa qüestió que un bon dia, "que poden passar?", se n'entregà una que va tenir barra de reclamar ses panades. Va sortir qualcú amb caixes destrempades.

—Se'n vagi d'aquí! que no ho veu que estam tots constipats.

—Bono amb aquesta corrent...

—Desenfreïda, què vol dir! Maldament haguessin estades bones, que s'havien de tudar ses panades... Se'n vagi i sàpiga, massa que ho sap, que han entrat lladres i se n'han duit totes ses alhaques i no han demanat permís per entrar com vosté —grossera—. Mos agrada més sa pasta llisa!

—Pam!

De llavors ençà en s'estiu de ple tenim sa porta des carrer tancada, ja no som tan feliços i ja no menjam sopa **maravilla**. I ara que ses coses començaven a anar i tornaven venir visites, damunt es canterano hem trobat dues colfloris —no, i guapes que són, embelleixen— ningú no en sap res, mos miram esfereïts; jo tremol, em pens que les agafaré i les tiraré an es fems sense més cerimònies. Cada punt és més ferma sa meva resolució... Ara no hi ha ningú, faig es cor fort, prenc ses colfloris, dubt —unes colfloris tan guapes, si no anam vius aviat seran pansides; però, no, bé, sí...— Amb això me'n tem que an es ramell de colfloris hi ha una targeta, zas! la prenc i llegesc

Deixa'm sentir melangia
cosset meu tot turmentat
puix de suro has tornat
no sé quan és nit o és dia

Es cap me comença a voltar, ses comes me fan figa, ensensat —no sé per què—, veig aqueixa paraula "puix", per un moment sense sebre es què ni es perquè me reboteix an es cap això: "puix..., baix..., puix..., baix..., puix...". Deix ses colfloris an es seu lloc; ho he de contar a qualcú, això és massa misteri per a un tot sol.

—Tu creus que això és un avís?

Tot això m'ho contava aquell homenet amb els ulls mig extraviats, pobret; em demanava parer i jo no, sabia què dir-li.

Mallorca, 28 de març de l'any 1983